

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/323/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225162
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1212225162.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova č. 25, Bratislava, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 605 eur, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14. apríla 2014, č. k. 8C/155/2012-81, jednohlasne (pomero hlasov 3:0) takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť mu sumu 125 eur titulom majetkovej škody a sumu 605 eur titulom nemajetkovej ujmy uplatnenú podľa ust. zák. č. 514/2003 Z.z. ako aj návrh navrhovateľa zo dňa 10. 4. 2014 na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti navrhovateľa vo veci namietaného porušenia práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

Zamietajúci výrok vo veci samej právne odôvodnil ust. § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3, § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (Exekučný poriadok) a vecne nepreukázaním splnenia zákonných predpokladov pre založenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa) proti povinnej Y. N., nar. XX. XX. XXXX, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 57Er/8/2009 bolo konajúcim súdom dňa 14. 1. 2009 vydané poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX na základe žiadosti doručenej súdu dňa 9. 1. 2009. Z uvedených skutkových okolností tak jednoznačne vyplynulo, že exekučný súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie dodržal zákonnú 15- dňovú lehotu, keď súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie po štyroch dňoch od doručenia žiadosti (nie po 11- ich mesiacoch, ako uvádzal navrhovateľ v žalobnom návrhu), a preto nemohlo z jeho strany dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Jeho existenciu pritom súd prvého stupňa skúmal s poukazom na skutočnosť, že zák. č. 514/2003 Z.z. účinný v období namietaného nesprávneho úradného postupu nevyžadoval vychádzať pri skúmaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho

v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a preto v súlade s § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. dospel k záveru, že je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty. Vzhľadom na vyššie uvedené skutkové zistenia pritom konštatoval, že zo strany exekučného súdu nedošlo k nesprávne úradnému postupu, keď o žiadosti navrhovateľa na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie doručenej súdu dňa 9. 1. 2009 bolo rozhodnuté dňa 14. 1. 2009. Za bezpredmetné považoval súd prvého stupňa skúmanie ďalších podmienok (existencia majetkovej, resp. nemajetkovej škody, príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom) potrebných na priznanie uplatneného nároku, keď vo veci nebol splnený hneď prvý z kumulatívne stanovených zákonných predpokladov, a návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Výrok o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva na zákonného sudcu a nestranný súd právne odôvodnil § 109 ods. 2 písm. c/, § 109 ods. 1 písm. b/ zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v platnom znení (ďalej "O.s.p.") a vecne tým, že Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 20. 6. 2013, č. k. IV. ÚS 390/2013-11 sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. 10. 2012, č. k. 2NcC/208/2012-21 odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie. V zmysle uvedeného nemal daný dôvod na prerušenie konania podľa hore citovaných ustanovení, keď predmetná ústavná sťažnosť navrhovateľa bola pre nedostatok právomoci odmietnutá a neprebíha ani žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v danej veci.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní plne úspešnému odporcovi právo na ich náhradu nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v konaní nevznikli.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celosti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/, f/ O. s. p., t. j., že súd prvého stupňa odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Odvolateľ poukazuje na § 101 ods. 2 O.s.p. uviedol, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd prvého stupňa preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Z neúčasti sa ospravedlnil, pričom trval na osobnej účasti právneho zástupcu a žiadal o odročenie pojednávania. Ak napriek tomu súd konal a rozhodol v neprítomnosti jeho a jeho právneho zástupcu, odňal mu možnosť konať pred súdom.

Odvolateľ poukázal na obsah jeho žaloby, v ktorej súd prvého stupňa upozornil na skutočnosti nasvedčujúce tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že sa krajský súd s dôvodmi na vylúčenie sudcu nestotožnil neznamená, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného z dôvodov (okrem tých, ktoré označil v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. vo veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 11NcC/46/2012 zo dňa 17. 10. 2012, ktorý vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda z rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie Okresnému súdu Galanta). Navrhovateľ v odvolaní poukázal ďalej na to, že nakoľko podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na

neustranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával a rozhodoval vylúčený sudca. Konečné vydanie rozhodnutia vo veci samej súdom neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí súčasne rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. Súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdному exekútorovi.

Podľa názoru odvolateľa v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Bolo potrebné vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise; za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanému návrhu, mal mu súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým a právnym otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Ak súd zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Majú právo vyjadriť sa aj k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich.

Pri návrhu na náhradu majetkovej škody, súd prvého stupňa ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode vzniknutej titulom udržiavania a správy informačného systému a súvisiacich výdajov (na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovovaním urgencií, poštovné a telekomunikačné výdaje). V tejto časti mal rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a mal za to, že je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. V konaní hodlal prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa a navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. V rozhodnutí súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. Súd prvého stupňa sám zistil, že o jeho návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody.

Odporca sa k riadne doručenému odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2) keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejednalo sa o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, vo veci súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p. a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať dokazovanie a ani dokazovanie doplniť a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je podané dôvodne. Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného návrhu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej orgánom štátu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 212 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V súvislosti s podaným opravným prostriedkom navrhovateľa považuje odvolací súd za potrebné ako prvoradé uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 212 ods. 1 O.s.p.), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý

zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané. Predmetom odvolacieho prieskumu je (vychádzajúc z obsahu odvolania podaného navrhovateľom) výrok súdu prvého stupňa, v ktorom zamietol návrh na zaplatenie sumy 125 eur titulom majetkovej škody a sumy 605 eur titulom nemajetkovej ujmy uplatnený podľa ust. zák. č. 514/2003 Z.z.. Výrok, v ktorom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti navrhovateľa vo veci namietaného porušenia práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd nebol žiadnymi dôvodmi uvedenými v odvolaní napadnutý.

Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 219 ods.1, 2 O.s.p.) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého výroku rozsudku prvostupňového súdu, v ktorom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa uplatnený podľa zák. č. 514/2003 Z.z., v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam.

K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

Hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva navrhovateľa na náhradu škody je v danom prípade ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými je nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že podaním zo dňa 27. 9. 2012 sa navrhovateľ domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 125 eur z titulu majetkovej škody a 605 eur z titulu nemajetkovej ujmy vzniknutej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II, pretože tento v zákonnej lehote nerozhodol o žiadosti oprávneného (navrhovateľa) na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie za účelom vymoženia pohľadávky vzniknutej neplnením záväzku zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX dlžníčkou (povinnou) Y. N., nar. XX. XX. XXXX. V podaní navrhovateľ zároveň žiadal o prikázanie veci inému súdu z dôvodu vylúčenia všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava II z prejednávania a rozhodovania veci s odôvodnením, že Okresný súd Bratislava II, ktorý by bol inak oprávnený vec prejsť ako vecne a miestne príslušný súd podľa § 85 ods. 3 O.s.p., zapríčinil svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) vznik škody na strane navrhovateľa, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať.

V posudzovanej veci rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 16. 10. 2012, č. k. 2NcC/208/2012-21 o tom, že vo výroku rozhodnutia menovaní sudcovia Okresného súdu Bratislava II (vrátane sudcu Mgr. Raula Pospíšila, ktorému bola daná vec pridelená v súlade s Rozvrhom práce Okresného súdu Bratislava II na rok 2012) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v danej veci.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že súd prvého stupňa stanovil v danej veci termín pojednávania na deň 14. 4. 2014 o 9,00 hod.. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 24. 3. 2014 (viď doručka na č. I. 63). Navrhovateľ podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 10. 4. 2014 (č. I.64) požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu, že sudcovia Okresného súdu Bratislava II sú podľa neho vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci poukazujúc na sťažnosť podanú na Ústavný súd Slovenskej republiky týkajúcu sa uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. 10. 2012, sp. zn. 2NcC/208/2012-21. V podaní zároveň žiadal, aby súd prvého stupňa podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky. Zo zápisnice z pojednávania nariadeného súdom prvého stupňa na deň 14. 4. 2014 vyplýva, že súd prvého stupňa pojednával v neprítomnosti účastníkov a vo veci na tomto pojednávaní aj rozhodol.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatuje, že ak sa riadne predvolaný navrhovateľ na pojednávanie nariadené na deň 14. 4. 2014 nedostavil a ani nepožiadaval o jeho odročenie z dôležitého dôvodu, súd prvého stupňa postupoval správne, keď v uvedený deň pojednával v neprítomnosti navrhovateľa a rozhodol s prihliadnutím na obsah spisu a na dosiaľ vykonané dôkazy. Tento postup súdu bol v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. a súd prvého stupňa ním neodňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd ďalej udáva, že súd prvého stupňa poskytol navrhovateľovi dostatočný časový priestor predložiť, navrhnúť dôkazy, oboznámiť sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, na pojednávanie oboch účastníkov riadne a včas predvolal; sám navrhovateľ z vlastného rozhodnutia tento priestor nevyužil. Navrhovateľ nemôže svoju vlastnú pasivitu dávať na vrub súdu a v konečnom dôsledku ju využiť vo svoj prospech. V danej veci súd prvého stupňa poskytol účastníkom (aj právnenému zástupcovi navrhovateľa) reálnu možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy. Ak túto možnosť bez uvedenia dôvodov (ospravedlniteľných) nevyužili, takéto chovanie už zákonodarca nedovoľuje v odvolacom konaní zohľadniť v ich prospech. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že navrhovateľ v návrhu a i v odvolaní uvádzal len všeobecné dôvody ohľadne spôsobených priťahov v exekučnom konaní, neuvádzal však konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý svoj zamietajúci výrok právne a skutkovo výlučne odvodzoval od skutočnosti, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava II, ktorý o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote.

Právne bezvýznamným je aj tvrdenie navrhovateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko v ďalšom priebehu konania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, a to znalecký posudok, ktorého vypracovanie zabezpečil, nakoľko povinnosťou účastníka konania je podľa § 120 ods. 1 O.s.p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Navrhovateľ si túto povinnosť nesplnil, keď na existenciu znaleckého posudku ani v návrhu na začatie konania nepoukázal a tento v priebehu prvostupňového konania (a napokon ani v odvolacom konaní) súdu nepredložil. Súd prvého stupňa preto správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. o veci rozhodol len na základe listinných dokladov predložených do momentu jeho rozhodnutia účastníkmi konania.

Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je k námietkam navrhovateľa o arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa možné konštatovať, že odvolaním napadnuté rozhodnutie uvedeným požiadavkám vyhovuje a námietky navrhovateľa sú nedôvodné a nepodložené.

V danom konaní sa navrhovateľ svojim návrhom domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Štát (Slovenská republika), ako správne uviedol aj súd prvého stupňa, zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone

verejnej moci orgánmi verejnej moci (okrem orgánov územnej samosprávy pri výkone samosprávy) a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom (§ 2, § 3 ods. 1 citovaného zákona). Podľa citovaného zákonného ustanovenia teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh orgánov verejnej moci uvedených v ustanovení § 2 citovaného zákona o.i. aj nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia, nezákonným rozhodnutím (nezákonne vydaným). Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 citovaného zákona). Je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie); štát však zodpovedá len vtedy, ak sú súčasne splnené aj ďalšie podmienky zodpovednosti, a to existencia škody, nemajetkovej ujmy, nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, nezákonné rozhodnutie, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, štát zodpovednosť nenesie. Je nespornou skutočnosťou, že povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky), rovnako podľa čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd každý je oprávnený konať čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Odvolačný súd sa po oboznámení s obsahom spisu stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa o tom, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava II a v tomto smere plne odkazuje na závery súdu prvého stupňa uvedené v odôvodnení rozhodnutia. Zhoduje sa i s jeho úvahou o tom, že pri nepreukázaní prvého základného predpokladu zodpovednostného vzťahu navrhovateľom, nebolo potrebné sa v konaní ďalej zaoberať splnením ostatných zákonných predpokladov, a to vznikom a výškou majetkovej škody a ani príčinnou súvislosťou medzi tvrdenou majetkovou škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu.

Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd nezaoberal ďalšími odvolacími námietkami navrhovateľa, v ktorých reagoval na procesný postup súdu prvého stupňa nevyplývajúci z obsahu spisu, prípadne na jeho závery prezentované v odôvodnení rozhodnutia (napr. tvrdenie, že súd prvého stupňa nerozhodol o žiadosti navrhovateľa na prerušenie konania, námietky k záverom súdu o nepreukázaní príčinnej súvislosti a tvrdenej výšky majetkovej škody a nemajetkovej ujmy). Uvedené len preukazuje to, že navrhovateľ v danej veci pri podaní odvolania postupoval formalisticky, bez zohľadnenia konkrétnych skutkových okolností daného prípadu a skutkového a právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa; na základe uvedeného nie je možné jeho postup v odvolacom konaní hodnotiť inak, ako šikanóznym výkonom práva.

Za odňatie možnosti navrhovateľa konať pred súdom a za vadu v procesnom postupe súdu majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.) nie je možné posúdiť ani navrhovateľom namietanú okolnosť, že súd prvého stupňa rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania súčasne s rozhodnutím o veci samej.

Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti (vrátane správneho výroku o trovách konania pred súdom prvého stupňa) podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnému odporcovi nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.